

разкъсат марионетъчния механизъм, конструирал мисленето и езика, действията и постъпките на персонажа по определен модел. Той успява да се освободи от мисловното и езиково клише на типа и смело да разкрие своята истинска самоличност. На фона на празното светско *дърдорене* като в криво огледало се оглеждат нравствените пориви и деформации у личността, разбунтувала се срещу моралните и социални регламентации на общността в защита на своето човешко достойнство. Този бунт, намира израз в образите на Теодоси и Глафира. Бунтът на последната разкрива метаморфозата с личността, която сваля маската на светския тип - на *хитра и безскрупулна жена*, готова с цената на всичко да постигне своите цели. Нейният образ е смело предизвикателство към еснафския морал и лицемерно семейно благополучие. Поведението на героинята е емблематично, а изповедността ѝ работи в режим, освободен от социални и морални принуди. Образът на Глафира е сякаш подобро издание на ред други образи (на Кръстанов и Петрински, на Мери и Нина) в различно отношение. В нейната шокираща *добрия тон*, горчива и същевременно изкусителна изповед се оглеждат дискурсивните нагласи на Димовите фатални жени, сложни и противоречиви в стремежа си да реализират истинската си същност, своето право на избор и свобода в любовта. Правдивостта на нейната изповедност разрушава предварителните принуди в езика, предава житейската драмата на едно свободно интелектуално самосъзнание, представящо сюжета за блудницата като стратегия на мъжкия свят за господство. Героинята ще се саморазголи докрай в анатомическия разрез на своето минало, без свян и илюзии, с горчивина и болка. В стила на ирониите на съдбата темата за живота-комедия се трансформира в темата за живота-подигравка. В своя бунт и защита на човешкото си достойнство Глафира разрушава еснафските конвенции на морала и езика. Тя е готова да поеме отговорността за своя минал живот, да плати компромисите и грешките в настоящето, да предложи изстраданата нравственост на обичаща и свободолюбива личност на изкуството. Не случайно професията на героинята (намек за по-различния поглед на художника към света) стратегически присъства в нейната изповедност като способност за метафорични съотнасяния и естетизация на житейското. Акварелите на Гоген придават на биографичния разказ загадъчния привкус на един чужд свят, изплъзващ се от контрола на познатото и обичайното. Този образ сякаш продължава да излъчва декадентски изтънченото и интелектуално обаяние на Елена Петрашева, Фани Хорн и Ирина.